

Arizona

McKenna Faulkner

Terwijl de zon meedogenloos door de voorruit droop en als een plas water van het dashboard sijpelde nam Jennifer nog één laatste trek van haar sigaret. Ze keek toe hoe de trilling in haar handen langs de rookkolom omhoog sidderde richting de vaalblauwe lucht. Ze kon het getrommel van de banden die in de vele kuilen in de weg verzakten nog voelen; het hete leer van de stoelen vibreerde nog na tegen haar dijen. De zon had zich langzaam voortbewogen over de gave lucht, als een gier die geduldig rondcirkelde. Nogsteeds droop het hitte af, toekijkend vanaf de richel van een afgelegen rots.

Er komen regelmatig mensen om in dit soort weer. Het was een afschuwelijke gedachte, en toch kreeg Jennifer het beeld van wegsmeltend vlees onder een pruttelende laag huid, harten als rituele trommels, maar niet uit haar hoofd.

Ze tikte de as van haar sigaret. Na een korte overweging gooide ze de peuk erachteraan in het zand. Ze trok de autodeur dicht en legde haar hoofd achterover tegen de hoofdsteun.

Het tankstation lag verderop, door een luchtspiegeling in dunne streepjes gehakt, zwevend boven de horizon. The Heart Trail Refueling Station stond erboven, in grote letters: het neonpaarse licht rolde in vlagen over een stuk zongebleekt grond tussen de benzinepompen in. In het halfuur dat ze daar had staan wachten wachten was er niemand naar buiten gestapt. Achter het raam van het winkeltje, waar ze nog net doorheen kon zien als ze haar ogen afschermde en haar gezicht tegen de voorruit duwde, draaide alleen een kleine ventilator zich van tijd tot tijd naar haar om.

De deur kreeg ze makkelijk opengetrapt. Ze zou het zakmesje dat ze in de het dashboardkastje had gevonden verstoppen in haar broekzak, maar voordat ze begon met dreigen kon ze altijd eerst smeken: een paar liter water maar, wat benzine voor onderweg. Eten, natuurlijk, voor zichzelf en voor haar kinderen. Namen kon ze ter plekke wel bedenken. Dan zo snel mogelijk de auto weer in. Als de politie haar later aan de kant haalde was dat niet erg: voor hen was ze niet bang. Voor het tankstation, dat na uren rijden nog niet uit haar achteruitkijkspiegel was verdwenen, wel.

Jennifer wierp nog één hoopvolle blik op de bijrijdersstoel, maar het flesje Arizona lag nogsteeds opengesneden op zijn zij. Waar het plastic scherpe punten had gevormd glom

suikerige drab, de rest was drooggelikt. Ook haar rugzak was nogsteeds leeg. Haar tong schuurde pijnlijk tegen haar gehemelte. Ze hield het waarschijnlijk nog een paar uur uit- met wat geluk haalde ze zelfs de ochtend- maar zij was vast niet de eerste die zo dacht en wiens stijve vingers een paar maanden later van een lege fles losgewrikt moesten worden, met witte knokkels die als insectenlarven door de gespannen huid barstten.

“Fuck it.” Ze haalde de handrem eraf en wikkelde haar verbrande vingers om het laaiende stuur. Na een korte blik over haar schouder reed ze weg.

The Heart Trail Refueling Station zag er nog altijd precies hetzelfde uit: dezelfde roestkleurige kneuzingen liepen tussen scheuren in het staal als mottengaten. Alsof iemand op een afstand verf op de benzinepompen had gespetterd klom het vuil tussen de spoelen die ooit extreem lage prijzen hadden vertoond: een volle tank voor minder dan tegenwoordig een zak chips. Jessica’s grip om het stuur verslaptte; waar ze ook net vandaan kwam, nu was ze weer thuis.

Jennifer stopte de auto naast het hoofdgebouw: een witte kubus met rode kozijnen en enorme, oranje-wit gestreepte luifels die drie raampjes verduisterden, twee aan weerszijden van de deur en één aan de zijkant. Ze haalde haar sleutel uit het dashboardkastje en controleerde dat ze verder niks in de auto liet liggen. Haar sleutel was splinternieuw en glom nog. Tussen de gleuven zaten brokjes groen-bruin plastic. Waar had ze haar sleutel nou weer voor gebruikt? Een voor een peuterde ze de stukjes plastic eruit.

Het stoffige asfalt knarste onder haar slippers. Witte verfschilfers, net afgeknipte vingernagels, lagen in een hoopje voor de deur. Toen de wind door de luifels huiverde tuimelden ze tussen de benzinepompen door. Misschien had Joshua de verf die avond losgepulkt; hij werd vaak ongerustig als ze uren achter elkaar weg bleef en wie weet hoe lang ze dit keer weg was. Ze kamde het haar uit haar gezicht en veegde haar klamme handen af aan haar broek.

Om de sleutel in het slot te krijgen tilde ze de deur een paar centimeter op. Zodra het slot openklikte stootte ze hard met haar heup tegen het hout net onder de deurklink. Een welbekende, mufte geur vloog haar tegemoet. Op de toonbak lag een stapel op een schuifspeld gespietste bonnetjes. Zwarte schimmel verzamelde zich om de ramen en op de vergeelde plafondplaten, rond de kapotte airco. Ze liep tussen het snoep en de harde drank door naar de koffiekamer. Haar slippers plakten aan de vloer.

“Joshua?” Onder haar voet het exoskelet van een kakkerlak. Ze schopte het weg. “Fuck. Josh? Ben je er?”

Naast de toonbank bromde de oude vriezer. Ze baande zich een weg richting de deur van de koffiekamer, waarachter een plafondwaaier ritmisch ratelde. De deur stond op een kier. Een zure smaak bekleedde haar tong. Waarom wist ze niet. Ze legde beide handen op de koude deurklink en duwde het met haar ogen dicht naar beneden.

De deur zuchtte open. In de ruimte was alles zoals ze het had achtergelaten: de twee veldbedden stonden opgevouwen tegen de achterste muur. Kleding puilde uit de opbergdozen onderin de met sinaasappelsap bevlekte kast. De lucht binnen was stroperig en warm. Terwijl de plafondwaaier de zware lucht naar beneden stuwde riep ze nog één keer Joshua's naam.

Nu pas viel het haar op hoe droog haar keel was. Haar tong was opgezwollen en ze slikte maar met moeite. Ze strompelde richting de gootsteen en draaide de kraan met één hand open terwijl ze met de andere water in haar gezicht lepelde. Terwijl het water over haar gesprongen lippen goot overviel haar een herinnering: deze handelling had ze al vaker verricht, misschien wel meer dan honderd keer. Haar blote knie tegen de gelamineerde kastjes. Water dat ze zo snel dronk dat ze de helft weer moest overgeven. Brokken plastic, eerst blauw, dan bruin, tussen de ribbeltjes van haar versleten sleutels. Neonpaars. Benzinepompen.

Ze draaide zich om, haar hart in haar keel. Een tinteling schoot door haar vingers en tenen. De wereld glom goud en kantelde. Heel even was alles stil.

Haar haar, maar dan langer. Haar handen, maar dan onder de blaren, net bubbeltjesplastic. Steeds hetzelfde: het herinneren, eerst van de auto, de lichten; paars, het water. De beelden stroomden aan beide kanten aan haar voorbij, ruisend als het bloed in haar oren.

Zo abrupt als dat het begon was het ook voorbij. Haar nagels kraakten over het oneffen aanrecht. Ze ademde twee keer diep in, sloeg zichzelf op de wang en pakte vervolgens een theemok uit de kast. Haar ogen prikten nog, dus sloeg ze zichzelf nog een keer.

Nadat ze haar bloesje had losgeknoopt haalde ze de broodrooster uit de stekker en sloot de magnetron aan. Terwijl haar thee warm werd liep ze de winkel weer in en pakte het goedkoopste pakje sigaretten van achter de toonbank. Ze zou er snel eentje oproken, nog voor Joshua thuiskwam.

In de randen van haar gezichtsveld bleef de kamer maar smelten. Ze kneep haar ogen dicht en ademde langzaam door haar neus.

De magnetron ging met een harde piep af. Ze klemde een sigaret tussen haar lippen en ging, terwijl ze bij de magnetron neerhurkte, friemelend op zoek naar de aansteker in haar borstzak. Ze stak het sigaretje op en blies de rook de kamer in. Kolommen. Hitte. Met de mok tussen haar ringvinger en duim geklemd, het sigaretje tussen haar middel- en wijsvinger, gooide ze de achterdeur open en dwaalde het afkoelende asfalt op.

De schemering daalde als een laag as over de afgelegen bergen. In het westen sijpelde de zon bloedrood. In het oosten wankelde de maan op de rand van een uitstekende rots die Jennifer op een dronken avond naar zichzelf had vernoemd. Die avond had Joshua een halve fles wijn door de gootsteen gegoten. Poeltjes wijn, net bloedvlekken, verdunnend in aanraking met het laagje water in de metalen wasbak.

Het maanlicht overspoelde de verweerde picnicktafels met spierwit licht. Boven haar thee verdampten grijze wolkjes. Ze nam voorzichtig een slok en nam plaats op het randje van een van de bankjes.

Vroeger verbracht ze hele avonden aan deze picknicktafel. Ze zat dan tegenover de maan en schilderde in het doffe licht van een citronella kaars herhaaldelijk de inktzwarte hemel. Vervolgens mengde ze telkens dezelfde donkergrijze kleur voor de maan. Soms zat ze tot wel twee uur met de verfkwast geen centimeter boven het papier, maar elke keer raapte ze, zonder een druppel grijs op papier te krijgen, op een gegeven moment haar verfspullen bij elkaar en ging naar binnen.

Joshua kwam op rustige avonden vaak tegenover haar zitten. Afwezig pulkte hij dan het etiket van een bezwete waterfles en neuriede onder zijn adem, maar de melodietjes kwamen Jennifer nooit bekend voor. Vaak vroeg hij haar de verf weg te doen. Hij had het haar zelfs eens gesmeekt.

Waar bleef hij?

Alleen het schuwe getjirp van de krekels kon de stilte nog doorbreken. Jennifer herinnerde zich opeens dat de cicaden zich rond die tijd van het jaar ondergronds zouden bevinden; ineens voelde ze hoe ze onder haar voeten spartelden en hun kleine, haakvormige voeten aan haar hielen klauwden. In de verte knetterde een lichtval die een mot ving. Toen haar bloes als een mantel de wind ving en openfladderde werd ze zich abrupt bewust van haar ontblote borst.

De sigaret raakte de grond nog voor ze zich omdraaide. Ze wikkelde haar armen om haar borst. De nacht leek te ademen. Met behoedzame stapjes schuifelde ze gehaast richting de deur, die steeds verder weg leek. Onderdrukt gesnik hoopte zich op in haar keel, die ze met moeite doorslikte.

Ineens verschenen links van de benzinepompen twee kleine, witte stippen op de horizon. Aanvankelijk zweefden ze stabiel boven het asfalt en dijdten uit, waarbij zich rookachtige mist om de punten verzamelde. Toen begonnen ze steeds heftiger te trillen en viel de deinende nevel als een laken op de gladde bovenlaag van het wegdek; talloze kleine oneffenheden onthulden zich als pikzwarte kraters. Jennifer beefde. Ze wist het weer: ze mocht niet gevonden worden, en hij vond haar telkens weer.

Verfschilfers brokkelden af toen ze zich tegen de muur drukte; de achtergebleven scherpe randen drukten door het flinterdunne bloesje in haar huid. Ze voelde het zoemende getol van de autobanden in haar handpalmen. Nog maar een paar seconden tot het licht aan haar voorbij zou razen, wind in haar gezicht spuwend.

In plaats daarvan knarsten kiezelstenen en zand onder de autobanden terwijl het zich een weg baande tussen de pompen en rammelend tot stilstand kwam. Haar maag voelde zwaar. Misselijkheid liep in golven door haar lichaam. Een deur klapte dicht, waarna trage voetstappen onmiskenbaar haar kant op kwamen. Ze kon nu nog rennen, maar waar zou ze zich dan verschuilen?

Ze opende haar ogen net voor Joshua de hoek om kwam. Hij liep lichtjes mank en omklemde zijn zij.

“Oh, Jennifer, eindelijk.” Zijn opgeluchte glimlach smolt weg. “Shit, huil jij?”

Jennifer legde aarzelend haar vingers om de nep-porseleinen mok. Joshua’s oversized leren jack hing lusteloos van haar schouders. Of ze zelf haar blouse had uitgetrokken en een nieuwe kop thee had gezet wist ze niet meer, maar haar handen trilden niet meer en een aangename warmte verspreidde zich door haar borst. Vanuit de koffiekamer kwam het geluid van plastic dat over hout schraapt. Even later stapte Joshua door de achterdeur het winkeltje in en legde een versleten oude trui voor haar neer. Van het vervaagde Arizona Wildcats logo was nu slechts het silhouet over. Ze liet haar vingers over de A lopen, voelde de groeven waar de opdruk niet volledig was weggesleten.

“Zo, dat duurde even. Deze was je lievelings, toch?” zei hij.

De trui zei haar niks, maar ze wreef met haar duim over het gladde handvat van de mok en knikte. Haar blik hield ze strak op de tafel gericht. Vanuit haar ooghoek zag ze nog net hoe een bloedvlek zich op het grijze polyester begon te ontplooien, als een roos die haar pedalen openslaat. Ze kon de scherpe kopergeur haast ruiken. Met haar kaken op elkaar geklemd durfde ze haar hoofd nog net in haar schouders te leggen; tussen de lappen zwarte schimmel op de eierkleurige plafondplaten druipte er geen bloed.

Joshua pakte de barkruk die naast haar stond, met twee lange scheuren als klauwsporen die door het gebarsten leer liepen, en ging tegenover haar zitten. Ze deinsde terug toen hij opeens op beide ellebogen naar voren leunde.

“Je hebt je thee nog niet opgedronken,” zei hij na een korte poos. Kippenvel sidderde over haar armen toen hij haar hand op haar pols legde. “En je voelt koud aan. Gaat het wel? Wat was er eerder aan de hand? Waarom rende je weg van de auto?”

“Ik rende niet-” Het bloed droop nu ook van haar vingers. Het sijpelde langs haar knokkels en kriebelde langs haar duim naar beneden. De druppels zakten één voor één op het aanrecht, met steeds een natte plons. Ze kon het gal al proeven op haar tong. Ze fluisterde: “Ik rende niet weg.”

“Jennifer, je liep halfnaakt buiten rond. Je weet hoe snel de temperatuur hier ‘s nachts afneemt. Probeer je soms ziek te worden? Tref ik je binnenkort weer aan terwijl je met je hoofd tegen de muur slaat?”

Hetzelfde gesprek, behalve dat haar horloge het nog deed. Hetzelfde gesprek, alleen had ze de Wildcats trui al aangetrokken. Hetzelfde gesprek, alleen stond Joshua tussen haar en de instant noodles, zijn handen om haar schouders geklemd.

“Echt waar, Joshua.” Ze wist nog net te glimlachen. “Het gaat prima. Ik heb alleen wat slaap nodig.”

Hij leunde even achterover. Een spier in zijn kaak trok. “Ik weet niet waarom je tegen me liegt, Jennifer. Ik wil je alleen maar helpen.”

“Josh, alstjeblieft-”

“Wat je ook nodig hebt, Jennifer. Ik zou alles voor je doen. Maar je mag jezelf geen pijn meer doen.”

Jaren geleden, een waas aan sterren in op de voorruit. Een plan, thuis een brief. Haar auto, benzine. Een aansteker. Een schaduw die tussen de vlammen door kroop en zei: “Ik zal je beschermen.” Die haar optilde. Een bijna onhoorbare scheur en achter haar ogen metershoge vlammen. Ten slotte, Joshua, die haar in benzine gedrenkte haren van haar gezicht kamde, fluisterend.

“Ik geloof je,” zei ze met een verkrampte glimlach. Haar blik schoot richting haar spiegelbeeld op de deur van de magnetron: ze kon haar donkere gestalte en glimmende haren net onderscheiden, maar niet haar ogen.

Hetzelfde gesprek, op de lange, door de rolluiken in rechthoeken geknipte zonnenstralen na die de schappen langzaam opklommen. Hetzelfde gesprek, alleen klopten Joshua’s vuisten tegen de opgerolde autoruiten.

Hetzelfde gesprek, behalve dat een zwarte vlek zich als een olie lekkage over zijn shirt uitdijde. Gisteravond: zijn handen net onder zijn ribben geklemd. Tussen zijn vingers een doorgebroken stuwdam of een geknapte waterballon. Overal rood. Zijn stem: “Ik wil je alleen maar helpen. De buitenwereld zal je niet bevallen, Jennifer. Ik wacht op je.”

Zijn hoofd had ze op de grond laten zakken. Zijn borst stortte als een oud grotstelsel in. As vloog op van zijn tere botten.

De ruimte leek te schommelen. Haar hoofd bonkte en ze zag de wereld door een rode waas, maar ze lachte vermoeid. Nu wist ze weer wat het had gekost. Ze duwde zichzelf overeind. Terwijl ze om de toonbank heen liep sleepte ze haar vingers zachtjes over het tafelblad. Één kus op zijn bezwaren te sussen. Nog één voor zijn handen op haar rug, om de wereld onder haar voeten weg te laten vallen. Ze zei: “Ik heb je nodig, Joshua. Echt waar.”

Niets knipperde zijn ogen open en werd weer alles. Jennifer staarde haar eigen spiegelbeeld aan in de reflectie op het raam. Goudblonde krullen, brandwonden als bubbeltjesplastic strakgetrokken over haar wangen en sleutelbeen. Donkerbruine, bloeddoorlopen ogen. Ze waste het mes af en lag het weer onder haar kussen. Aan de pijn zou ze wennen.

Een herinnering: hij wachtte in een ingezakte houding op het rand van het veldbed op haar en huilde. Ze kustte zijn slapen en vroeg hem zijn ogen dicht te doen. Om eindelijk een keer te rusten. Los te laten.

Het overschot lag nog ingestopt op het veldbed: een paar hoopjes as onder een legergroene deken. Ze knielde even bij het bed neer, maar wist dat ze niet lang de tijd had; dit was niet te eerste keer dat ze bijna gewonnen had. Ergens, in een wat andere Arizona, eentje die ze zelf niet kon zien en niet wilde zien, verzamelde hij weer kracht. Als ze voor die tijd niet wist te ontsnappen zou de Refueling Station vanzelf weer op de horizon opdoemen en zou Joshua haar weer thuis verwelkomen.

De deur ging krakend open. Tussen de schappen liepen pakken melk leeg, in het midden platgetrapt en omringd door een zee van wit. M&M's lagen over de grond gestrooid als confetti en in de geldlade lag een ondersteboven vodkafles. Steeds dezelfde twee woorden klommen aan de ene kant het deurkozijn op en dan weer af: *Vind ogen*. Haar autosleutels lagen bij haar voeten, met droge verf en houtsnippers nog tussen de gleuven.

Ze raapte ze op. Buiten was de lucht koel. Een zachte bries begeleidde haar naar haar auto. Dezelfde twee woorden kropen ook daar langs het dashboardkastje naar beneden en onder de ramen door. Ze legde haar hoofd op haar schouders: *ogen*, langs het hele dak.

Ze draaide zich terug en haalde de handrem eraf. De maan- nog feller nu- had haar daling weer ingezet.

Ze stak het sleutel in het contact. Rond het gaatje zaten talloze krasjes.